

Stânca rece , spuma o iubește

Ina M.

-Dacă val de val se tot izbește
Și în calea lui tot întâlnește
Stânca dură care stă semeață,
Neclintită rămânând în față,
Un ocean cu valuri pot s-o ude...
Tot nu vede și tot nu aude
Lacrimile, plânsul tău tăcute,
Are sentimente reci și mute!
În furtună valuri mor, se sparg
Și oceanul frânge un catarg,
În adâncuri duce mateloți
Pe țărm trec cortegii de preoți...
Biet îndrăgostit de stânca rece
Nici oceanul cu ea nu-și petrece
Veșnicia valurilor sparte!
Orizontul lui ce îl desparte
De cerul cu soare și cu stele
Se strecoară-n jocul dintre iele
Și nu în iubirea pentru stâncă...
Tu, prostește, o mai iubești încă?
-Vântule, în viața mea de-o clipă
Mi-aș dori să-ți fiu măcar aripă
Ca s-ating și eu obrazul stâncii,
Tu ești liber, eu, supus poruncii!
Lasă, dar, ca spuma din ocean
Să iubească stânca, chiar și-n van,
Dragostea mea care nu-i dorită,
Viața mea e...dulcea mea ispită!
Vântul se retrage rușinat
Și pleacă pe țărm mai întristat...
Spuma strălucește-n asfințit,
Dispare încet...și a iubit!